

tydelig Fordeel, hvis det kunde bevirkes ved Loven. — Den tredie Forandring, vi have tilladt os at foreslaae, gaar ud paa, at Loven ikke skal træde i Kraft før den 1ste April 1871. De Herrer ville see, at det er et praktisk Hensyn, der her har gjort sig gjældende. Man har nemlig meent, at der maatte være nogen Tid, i hvilken de, der handle med disse Artikler, kunde forberede sig paa at faae Varer, der stemmede med Lovens Forskrift, og overhovedet træffe de i saa Henseende nødvendige Foranstaltninger. Jeg troer, at det er et Billighedskrav, som kan stilles, at Fristen ikke bliver altså kort. — Naar jeg ved Sagens første Behandling tillige omtalte Ansvar, skal jeg bemærke, at jeg i saa Henseende ikke har fundet mig foranlediget til at stille noget Ændringsforslag, idet jeg mener, at, naar den Barmegrad, vi her have foreslaaet, vedtages, vil der ikke let blive Tale om at gjøre Ansvar gjældende; thi Detailhandleren og den mindre Handlende ville da kunne betrygge sig ved en Attest fra Grossisten for, at den paagjældende Olie ikke antændes ved lavere Temperatur end den Loven fordrer. Jeg troer, at Handelen derved vil blive langt mere betryggende end hidtil; idetmindste er jeg overbevist om, at i den almindelige Handel, som der egentlig er Tale ved, vil man overhovedet slet ikke gaae lavere ned end til saadan Petroleum, som fyldestgjør Bestemmelsen om de 35° C., medens det jo med Hensyn til, hvad der anvendes i tekniske Diemed, i Grunden er ligegyldigt, om det betegnes som farligt eller ikke. Jeg skal derfor anbefale at stemme for Ændringsforslagene. — Til Slutning skal jeg bemærke, at jeg er bleven gjort opmærksom paa, at det fjerde Forslag om Lovens Titel maaskee ikke er klart, idet der maaskee hellere skulde staae: „Stenolie og andre Belysningsolier.“ Jeg skal tillade mig at conferere med min ærede Medforslagsstiller derom og, dersom Ændringsforslaget nu vedtages, mulig stille Ændringsforslag derom til 3die Behandling.

Fischer: Det er næppe ganske let, efter hvad der hidtil foreligger, at dømme mellem

Bestemmelserne i Lovforslaget og i Ændringsforslaget under Nr. 1, idet det er vanskeligt for os at afgjøre, om en Barmegrad af ikke under 45° ikke er for høj, men en Barmegrad af ikke under 35° dog tilfids for lav. Denne sidste Barmegradsgrænse antage jo de ærede Forslagsstillere for at ville være passende. For at kunne vælge mellem disse to Tal har jeg imidlertid forsøgt at prøve, hvorvidt man ikke ved Hjælp af de Erfaringer, som man har i det daglige Liv, kunde komme til at danne sig en Mening om, hvilken Barmegrad der maatte være den meest passende. 35° Celsius betyder jo nu det Samme som 28° Reaumur. — Jeg veed egentlig ikke, hvorfor man ikke i Lovforslaget bruger denne sidste Gradeinddeling, som jo Alverden kender og bruger, medens kun meget Saa kende den anden — og en Barmegrad af ikke under 28° Reaumur foreslaaer Forslagsstilleren altsaa som den Grænse, nedenfor hvilken Olien maa betragtes som farlig. Spørgsmaalet synes mig sølgelig praktisk at maatte stille sig saaledes: om man tør antage, at Petroleum ikke jevnligen bliver anbragt paa Steder, hvor den oppvarmes til 28° Reaumur eller derover. Men det troer jeg nu, man maa indrømme er Tilfældet. Vi have jo nemlig om Sommeren jevnligen en Temperatur af 20° til 23° Reaumur i Skyggen — i Solen stiger Temperaturen langt derover — og dog see vi meget jevnligen i Udsalgssteder Petroleum paa den nævnte Aarstid henstaaende i Solen, anbragte i sorte Flasker. Dens Temperatur maa da upaatviveligen stige til ikke lidt over 28° Reaumur, og man vil altsaa ved at sætte dette Tal som Maximum for den Petroleum, der skal betragtes som farlig, ikke opnaae sin Hensigt. Det ærede Medlem, som nys førte Ordet for Forslagsstillerne, meente vel, at det vilde være uheldigt, om man kom til at betegne det Meste af den Stenolie, der gaar i Handelen, som farlig, idet denne Betegnelse, derved vilde tabe sin Betydning, og jeg indrømmer, at der er noget Rigtigt i, hvad det ærede Medlem saaledes udtalte. Men jeg troer dog, at der derimod maa gjøres gjældende, at dersom man overhovedet vil trække en Grænse imellem det, som skal betegnes som farligt, og det, som skal